RV-Kinderbijbel

Verhalen uit het Woord voor jonge harten

De Nieuwe Bijbel, De Rodenberg Versie

RV-KINDERBIJBEL (Blad)
1970-2026

nr. 8
1 mei 2026

Uitgave : schoolsupermarkt

Voor de afbeeldingen is gebruik gemaakt
van het Woordweefgetouw

II Werktuigen

Samuel was nog maar aan de rand van het beloofde land gekomen.
Nu moest hij leren over de werktuigen om dieper in het beloofde land te komen.
Het zou hard werken worden.
Samuel was gestoken door een bloem, door een doorn, en die doorn had zich in hem vastgehecht, en die doorn had weerhaken, en Samuel kon het er niet uitkrijgen.
Maar Samuel merkte dat juist omdat hij deze doorn in zijn huid had hij beter kon kijken, beter kon luisteren, en beter kon leren.
Het hielp hem om dingen te zien die andere mensen niet zagen.
De pijn was geen vijand, maar een kleine leraar.
De pijn was als zijn gereedschap geworden op zijn tocht dieper in het beloofde land.
Het lijden was één van zijn werktuigen.

Hij kon door zijn pijn ook mensen beter begrijpen, beseffen waar ze doorheen gingen, zodat hij zachter kon zijn en ze beter kon helpen. Samuel had door de doorn in zijn huid invoelingsvermogen gekregen. Soms helpt iets moeilijks je om beter te leren en een beter mens te zijn.

Samuel merkte dat de doorn soms echt heel pijn deed. Hij merkte ook dat hij niet alles in één keer kon leren. Hij leerde ook wat anders, dat je niet op alles direct kon afgaan.

Je moet er omheen lopen, en nog een keer kijken, het van andere kanten zien, om te weten wat het is. Je moet het eerst onderzoeken. Je moet kijken, kijken, en nog een keer kijken, en nog een keer, net zoals kringen in het water. Steeds een beetje dichterbij, zodat het steeds zachter wordt en je het steeds beter begrijpt.

Maar er zijn zoveel bloemen. Bijen gaan van bloem tot bloem. Ze raken alles maar lichtelijk aan. Het pad wijst zich vanzelf. Zo mocht Samuel ook als een bij zijn. Hij moest leren op tijd weer weg te gaan, op naar het volgende. Dat was ook één van zijn werktuigen op zijn tocht. Zo kon hij steeds dieper gaan. Zo bleef hij niet vast plakken. Je hoeft niet alles meteen te snappen. Je mag er rustig omheen groeien. Begrijpen groeit langzaam. Samuel moest geduld leren.

Soms raakte Samuel verstrikt in de planten en struiken hier, en soms moest hij hier worstelen met taaie oerwoudsbloemen die hem niet lieten gaan, en die hem pijn deden, maar hij wist nu waar het nodig voor was. Het was om hem af te remmen en af te stemmen. Het was om hem geduld en diepte te leren. Eerst moest Samuel de gebruiksaanwijzing van het beloofde land lezen en leren. Het zou anders te gevaarlijk zijn. Samuel wist nog niet veel.

Vaak leek het wel alsof de struiken, bloemen en planten hem terugtrokken, vaak duwden ze hem terug de zee in, en werd hij weggesleurd door de zee, door de sterke stroming, helemaal weer terug, weg van het beloofde land.

Soms werd Samuel hier moedeloos van, alsof hij weer helemaal overnieuw moest beginnen. Maar Samuel begreep waarom. Samuel moest veel herhalen, want het kon al snel verkeerd gaan, het kon al snel te snel gaan. Samuel mocht natuurlijk geen lessen overslaan, of lessen te haastig doorhuppelen. Soms moest hij terug om het nog een keer te doen. En daarom werd Samuel vaak verdreven uit het beloofde land, want hij was er helemaal nog niet klaar voor. Het leek wel alsof het beloofde land steeds verder van hem af begon te liggen. Hij kon het niet meer bereiken. Hoe harder hij rende, hoe verder het van hem af begon te schuiven. Het leek wel alsof het beloofde land hem uitlachtte.

Samuel werd er erg moe van. Hij vond hier ergens een stad.
In de stad werd gelachen, feest gevierd, alles ging heel snel, en er werd niet naar elkaar geluisterd. Er werd gekocht en verkocht, en veel gegeten, en veel geslapen. Mensen droegen er allemaal glanzende dingen, en hadden glanzende kleren. Het deed Samuel soms pijn aan zijn ogen. Er was ook zoveel lawaai. Niemand verstond elkaar. ‘Kom hier, kom hier, kijk wat wij hebben,’ werd er geroepen. De mensen hier wilden alleen maar meer hebben. Toen ze Samuel zagen begonnen ze hem uit te lachen, en over hem te liegen. Dat ging door totdat Samuel er tranen van in zijn ogen kreeg. Hier wilde Samuel niet wezen. Ze begonnen al achter Samuel aan te komen, en Samuel moest snel wegrennen.

Er was ergens een gat in de grond, daar ging hij in. Het was een tunnel onder de grond. Achter hem hoorde hij het geroep en gelach. Hij hoopte dat ze hem niet zouden vinden. Samuel ging dieper de tunnel in. Misschien was dit de weg tot het beloofde land ?

Samuel wist dat hij dieper onder de grond moest. Hier was het stil. Hier kon hij weer luisteren. Hij moest naar binnen, niet naar buiten. Er was hier niemand. Het leek wel alsof ze dit allemaal vergeten hadden. En zo kwam Samuel tot een wilde ondergrondse zee. Er waren hier allemaal stenen muren waar woorden opgeschreven waren. Het waren leerregels. Samuel moest ze leren om verder te komen. Er stond ergens geschreven : ‘Wil je alles bezitten, of wil je alles leren ?’ Samuel dacht aan mensen die alles wilden hebben, mensen die altijd groter wilden lijken. Nee, Samuel wilde leren, leren en nog eens leren. Samuel wilde niet de grootste zijn, of het meeste hebben. Samuel wilde niet bedrogen worden.

Samuel las telkens teksten op de muren : ‘Ga niet te snel,’ en ‘Wordt kleiner om meer te zien.’ Samuel merkte dat hij het niet alleen moest lezen maar ook moest oefenen. Even later zag Samuel iets schitteren in het water als goud. Hij wilde het pakken, maar toen voelde hij de doorn in zijn huid prikken.

Hij stopte en herinnerde zich : ‘Wil je alles bezitten, of wil je alles leren ?’ Samuel liet het liggen, en toen verdween het alsof het nooit had bestaan. Samuel wist dat de pijn zijn gids en wachter was.

Het lijden was zijn kompas. Het was een belangrijk werktuig van het beloofde land. Op de muren stond ook : ‘Wie hier alles wil hebben raakt verdwaald. Wie hier wil leren vindt een weg.’ Toen besefte hij dat het beloofde land in zichzelf was. Het kompas stak, maar het was om hem op de ware weg te houden. Telkens weer stak de doorn hem, en telkens weer leerde Samuel hierdoor, om richting te houden, koers te houden. Zo kwam Samuel uiteindelijk weer aan bij het beloofde land.

De doorn stak nog een keer, alsof het zei : ‘blijf wakker.’ Samuel knikte. Dat zou hij doen.